

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/130/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5116206403
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zuzana Hartelová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5116206403.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Zuzany Hartelovej a členiek senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a JUDr. Táne Rapčanovej, v právnom spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a. s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: N. H., nar. XX. XX. XXXX, bytom N. XXXX/XXA, U., o zaplatenie 9.533,41 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 25C/59/2016-202 zo dňa 16. októbra 2018, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku II., ktorým súd žalobu vo zvyšnej časti zamietol a vo výroku III. o trovách konania potvrdzuje.

Vo zvyšnej časti zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý.

Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Žilina rozsudkom č. k. 25C/59/2016-202 zo dňa 16. 10. 2018 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 8.215,36 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne z tejto sumy od 10. 03. 2016 do zaplatenia tak, ako bolo priznané rozsudkom Okresného súdu Žilina č. k. 25C/59/2016-95 zo dňa 31. 05. 2017, všetko v 30,- eur mesačných splátkach s prvou splátkou najneskôr do 20. dňa nasledujúceho mesiaca po právoplatnosti rozsudku a s každou ďalšou splátkou 30,- eur vždy do 20. dňa nasledujúceho mesiaca až do úplného uhradenia, všetko pod následkom straty výhody splátok (výrok I.). Vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.). Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 64,3 % (výrok III.).

V odôvodnení konštatoval, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 10. 03. 2016 domáhal voči žalovanému zaplatenia istiny 9.533,41 eur, úroku vo výške 495,34 eur, úrokov z omeškania vo výške 9,06 eur, úroku 12,9 % ročne z nezaplatennej istiny vo výške 9.533,41 eur od 11. 07. 2013 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 8 % ročne z nezaplatennej istiny 9.533,41 eur a nezaplatených úrokov 495,34 eur od 11. 07. 2013 do zaplatenia na základe úverovej zmluvy č. 02/232/12.

Rozsudkom zo dňa 31. 05. 2017 súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 8.215,36 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 8.215,36 eur od 10. 03. 2016 do zaplatenia, všetko v 30,- eur mesačných splátkach s prvou splátkou najneskôr do 20. dňa nasledujúceho mesiaca po právoplatnosti rozsudku a s každou ďalšou splátkou 30,- eur vždy do 20. dňa nasledujúceho mesiaca až do úplného uhradenia, všetko pod následkom straty výhody splátok. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 64,30 %. Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 8Co/50/2018-183 zo dňa 25. 04. 2018 na základe odvolania žalobcu rozsudok okresného súdu vo výroku I., a to v tej jeho časti, ktorou bolo žalovanému povolené splácať sumu 8.215,36 eur s príslušenstvom v mesačných splátkach po 30,- eur pod následkom straty výhody splátok, vo výroku II. a vo výroku III. zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Po čiastočnom zrušení rozsudku predmetom konania zostal nárok žalobcu na zaplatenie istiny vo výške 1.318,05 eur s príslušenstvom.

Súd z vykonaného dokazovania zistil, že žalobca ako veriteľ uzatvoril dňa 03. 02. 2012 so žalovaným ako dlžníkom úverovú zmluvu Optim pôžička č. 02/232/12, na základe ktorej poskytol žalobca žalovanému peňažné prostriedky vo výške 10.000,- eur. Žalovaný sa zaviazal uhradiť žalobcovi dlžnú čiastku v 120-ich pravidelných mesačných anuitných splátkach vo výške 148,72 eur splatných 15. deň kalendárneho mesiaca. Výška úrovej sadzby bola určená na 12,9 %, RPMN bola vo výške 14,07 %, a priemerná hodnota RPMN bola vo výške 12,52 %. Poplatok za správu úveru bol určený vo výške 1,99 eur mesačne a celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť, bola vo výške 18.085,20 eur. Žalovaný na úver uhradil celkovo 1.784,64 eur. Výzvou na predčasné splatenie úveru zo dňa 17. 06. 2013 žalobca oznámil žalovanému, že v dôsledku neplnenia povinností žalovaného rozhodol o predčasnej splatnosti úveru a vyzval žalovaného na úhradu celého dlhu vo výške 10.016,23 eur s príslušenstvom najneskôr do 09. 07. 2013.

Súd vo veci rozhodol citujúc ust. § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z.“).

Súd právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným založený úverovou zmluvou č. 02/232/12 zo dňa 03. 02. 2012 vyhodnotil ako vzťah spotrebiteľský. Uzavretú zmluvu o spotrebiteľskom úvere posudzoval podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. a dospel k záveru, že táto neobsahuje obligatórne zákonné náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) cit. zákona, a to dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Z uvedeného dôvodu konštatoval, že úver poskytnutý žalovanému žalobcom na základe uvedenej zmluvy o spotrebiteľskom úvere sa v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. považuje za bezúročný a bez poplatkov. Žalobcovi preto bolo možné priznať len rozdiel medzi žalobcom vyplatenou a žalovaným splatenou istinou úveru. Žalovaný čerpal z úverového rámca istinu vo výške 10.000,- eur a na úvere zaplatil sumu 1.784,64 eur. Nesplatenú istinu úveru vo výške 8.215,36 eur je preto žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi tak, ako bolo priznané rozsudkom Okresného súdu Žilina 25C/59/2016-95 zo dňa 31. 05. 2017. Vo zvyšku, z dôvodov bezúročnosti a bez poplatkovosti úveru, potom súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

V závere súd konštatoval, že v danom prípade nemohol vec posúdiť vo svetle rozsudku Súdneho dvora EÚ C-42/15 z 09. 11. 2016, ktorý sa týkal výkladu smernice 2008/48/ES z 23. 04. 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, vzhľadom na konflikt smernice a zákona č. 129/2010 Z. z. a nemožnosť eurokonformného výkladu zákona vzhľadom na jeho výslovné znenie.

Rozsudkom zo dňa 31. 05. 2017 priznal žalobcovi úrok z omeškania v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., v znení účinnom od 01. 02. 2013 zo sumy 8.215,36 eur v zákonnej výške odo dňa podania žaloby, nakoľko žalobca v konaní nepreukázal, s ktorou splátkou sa žalovaný dostal do omeškania. Vo zvyšnej časti uplatneného úroku z omeškania súd žalobu zamietol.

Súd opätovne umožnil žalovanému splniť si uloženú povinnosť v pravidelných mesačných splátkach, vychádzajúc z ťaživej finančnej situácie žalovaného, výšky jeho príjmu a množstva exekúcií, a to vo výške 30,- eur mesačne pod následkom straty výhody splátok v prípade neuhradenia niektorej splátky riadne a včas.

O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa § 262 ods. 1, 2, § 255 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“) a žalobcovi, ktorý bol úspešný v časti o zaplatenie istiny 8.215,36 eur s príslušenstvom priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 64,30 % (úspech žalobcu v pomere k uplatnenej sume 82,15 % - úspech žalovaného 17,85 %).

2. Proti tomuto rozsudku čo do výroku, ktorým súd žalobu vo zvyšku zamietol a výroku o trovách konania, podal žalobca odvolanie, ktorým sa domáhal jeho zmeny spočívajúcej vo vyhovení jeho žalobe v plnom rozsahu, s prihliadnutím na časť nároku priznanú skorším právoplatným výrokom prvoinštančného súdu a priznania nároku na náhradu trov konania na oboch inštanciách.

Napadnutý rozsudok okresného súdu považoval za nesprávny z dôvodu, že vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) C. s. p.).

Nesúhlasil so záverom súdu, že úverová zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z., t. j. termín konečnej splatnosti a dobu trvania zmluvy. Poukázal na ust. bodu 5.3. úverovej zmluvy, ktorý jednoznačne stanovuje termín konečnej splatnosti úveru s ust. § 122 ods. 2 Občianskeho zákonníka upravujúceho počítanie lehôt. Vychádzajúc z uvedených ustanovení je možné určiť termín konečnej splatnosti úplne presne, t. j. konkrétnym časovým okamihom, a to 12. 02. 2022.

Argumentácia súdu, že termín konečnej splatnosti úveru musí byť určený dátumovo, aby poskytol spotrebiteľovi jasný a konkrétny údaj o konečnej splatnosti a neponechal spotrebiteľa, aby komplikovane tento termín počítal výpočtom počtu splátok, nevyplýva z textu zákona č. 129/2010 Z. z., z dôvodovej správy k nemu, ani zo Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. 04. 2008. V tejto súvislosti žalobca poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre č. k. 7Co/281/2017 zo dňa 31. 07. 2018.

Rovnako podľa žalobcu úverová zmluva obsahuje aj údaj o dobe trvania zmluvy, a to v čl. 9.1. zmluvy, z ktorej vyplýva, že zmluva je uzatvorená na dobu určitú - do splatenia všetkých záväzkov klienta voči banke vyplývajúcich z tejto zmluvy.

V tejto súvislosti žalobca poukázal aj na uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22. 02. 2018, 4Cdo/211/2017 zo dňa 23. 04. 2018, 3Cdo/56/2018 zo dňa 17.04.2018, 4Cdo/187/2017 zo dňa 23.04.2018 a 4Cdo/65/2018 zo dňa 26. 09. 2018 majú za to, že prvoinštančný súd sa svojim rozhodnutím bez akéhokoľvek odôvodnenia odkláňa od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu založenej uvedenými rozhodnutiami.

3. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že nie je dôvod na zrušenie alebo zmenu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie.

Žalovaný zotrval na svojom písomnom vyjadrení zo dňa 19. 10. 2016, v ktorom rozpísal dôvod vzniku jeho dlžoby voči žalobcovi. Poukázal na svoje majetkové pomery, ktoré mu nedovoľujú vyrovnať dlh jednou sumou a ani vysokými mesačnými splátkami.

4. Žalobca v vyjadrení k odvolaniu žalovaného (v tzv. replike) k právnej otázke náležitostí úverovej zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uvedené v odvolaní a navyše uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/132/2017 a 2Cdo 235/2017. K rozhodnutiu umožňujúcemu splácanie dlhu v splátkach žalobca odkázal na svoje vyjadrenie uvedené v odvolaní.

5. Žalovaný v reakcii na repliku žalobcu (v tzv. duplike) zotrval na svojich predchádzajúcich vyjadreniach.

6. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou konania (§ 362, § 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario C. s. p.) preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 380, § 379 C. s. p.) a rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti (čo do výroku II., ktorým súd žalobu vo zvyšnej časti zamietol a výroku III. o trovách konania) podľa § 387 ods. 1 C. s. p. ako vecne správny potvrdil.

7. V predmetnom spore sa žalobca domáhal voči žalovanému žalobou doručenu okresnému súdu dňa 10. 03. 2016 zaplata istiny 9.533,41 eur, úroku (z neuhradených splátok do dátumu predčasnej splatnosti úveru) vo výške 495,34 eur, úroku z omeškania (z neuhradených splátok do dátumu predčasnej splatnosti úveru) vo výške 9,06 eur, úroku vo výške 12,90 % ročne z nezaplatennej istiny vo výške 9.533,41 eur od 11. 07. 2013 do zaplata, úroku z omeškania vo výške 8 % ročne z nezaplatennej istiny 9.533,41 eur a nezaplatených úrokov 495,34 eur od 11. 07. 2013 do zaplata. Rozsudkom zo dňa 31. 05. 2017 okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 8.215,36 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 8.215,36 eur od 10. 03. 2016 do zaplata, všetko v 30,- eur mesačných splátkach s prvou splátkou splatnou najneskôr do 20. dňa nasledujúceho mesiaca po právoplatnosti rozsudku a s každou ďalšou splátkou 30,- eur vždy do 20. dňa nasledujúceho mesiaca, až do úplného uhradenia, všetko pod následkom straty výhody splátok. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 64,30 %. Súd prvej inštancie tak rozhodol potom čo dospel k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru poskytnutého žalobcom žalovanému na základe úverovej zmluvy, nárokov z ktorej sa žalobca voči žalovanému podanou žalobou domáhal, a to z dôvodu absencie náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. f) a k) zákona č. 129/2010 Z. z. účinného v čase uzatvorenia zmluvy. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací uznesením č. k. 8Co/50/2018-183 zo dňa 25. 04. 2018 rozsudok okresného súdu vo výroku I. v časti povolenia žalovanému zaplatiť uloženú povinnosť v splátkach, vo výroku II., ktorým súd žalobu zamietol a výroku III. o trovách konania zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie majú za to, že závery okresného súdu uvedené v odôvodnení rozsudku sú nepresvedčivé a nedostatočne odôvodnené. Súd prvej inštancie následne po zopakovaní dokazovania vo veci v časti

uplatneného nároku, ktorý ostal predmetom konania po rozhodnutí veci predchádzajúcim rozsudkom okresného súdu v spojení s uznesením odvolacieho súdu, rozhodol rozsudkom, ktorý je predmetom preskúmania odvolacím súdom v tomto konaní.

8. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti (čo do výroku, ktorým súd žalobu vo zvyšnej časti zamietol) dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza i zo správneho právneho posúdenia veci.

9. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len podstatnými námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvoinštančného súdu predchádzajúcim vydaniu rozhodnutia z hľadiska či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

10. V prvom rade považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že súd prvej inštancie už vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí správne posúdil zmluvný vzťah medzi žalobcom a žalovaným založený zmluvu o spotrebiteľskom úvere ako vzťah spotrebiteľský, ktorý sa riadi ustanoveniami zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom k 03. 02. 2012, odvolateľ spotrebiteľský charakter právneho vzťahu ani nenamietal.

11. Vychádzajúc zo spotrebiteľského charakteru vzťahu medzi žalobcom a žalovaným, ktorý podlieha zákonu č. 129/2010 Z. z., sa odvolací súd stotožnil aj so záverom súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru poskytnutého žalobcom žalovanému na základe Úverovej zmluvy č. 02/232/12 zo dňa 03. 02. 2012 (ďalej len „zmluva o úvere“) podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z., potom čo súd prvej inštancie dospel k záveru o absencii uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy.

12. Pre zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd uvádza, že hlavný význam ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. spočíva v tom, aby spotrebiteľ bol už pri podpise zmluvy informovaný v akých termínoch, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti zo zmluvy. Vyžaduje sa teda presná špecifikácia termínov splatnosti jednotlivých splátok a konečnej splatnosti celého úveru, ktorá je dodávateľom určená na základe vstupných údajov. Čo sa týka konečnej splatnosti úveru, odvolací súd konštatuje, že táto musí byť uvedená v zmluve spôsobom umožňujúcim spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátum trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti. Zákonodarca vyžadovaním uvedených náležitostí kladie dôraz na ochranu spotrebiteľa, ktorému musí byť zo znenia zmluvy zrejmé, kedy presne nastane posledný deň splatnosti úveru a aká dlhá bude doba trvania zmluvy. Vyplýva to aj z jazykového výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. Predmetné ustanovenie jednoznačne pojednáva o konečnej splatnosti úveru, teda o jednom konkrétnom termíne. Termín konečnej splatnosti má byť zásadne vyjadrený ako deň, mesiac a rok, prípadne iným obdobným konkrétnym spôsobom nevyžadujúcim zložitú matematickú či logickú operáciu. Spotrebiteľ musí už na prvý pohľad, bez akýchkoľvek zložitých matematických operácií, presne vedieť kedy, ktorým dňom dôjde ku konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (obdobne napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/465/2015 zo dňa 29. 01. 2016, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/140/2018 zo dňa 27. 06. 2018, rozsudok Krajského súdu v Žiline 11Co/160/2018 zo dňa 31. 07. 2018, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/1546/2014 zo dňa 22. 10. 2015, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/151/2012 zo dňa 19. 09. 2012).

13. V zmluve o spotrebiteľskom úvere uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným dňa 15. 06. 2015 sa v čl. 5. Splácanie úveru, bode 5.3. zmluvy konštatuje, že „Klient sa zaväzuje, že celý Úver s príslušenstvom bude uhradený do 120 mesiacov odo dňa podpisu Úverovej zmluvy, pričom Banka vykoná poslednú splátku vo výške zostatku Úveru s príslušenstvom v deň uvedený v bode 5.2. posledného mesiaca tejto lehoty. V prípade, ak deň splátky nebude pracovným dňom, splátka bude vykonaná v najbližší nasledujúci pracovný deň. „ V zmysle bodu 5.2. zmluvy „Splátky sú splatné v 15. deň kalendárneho mesiaca, prvá splátka Úver bude vykonaná v kalendárny mesiac nasledujúci po kalendárnom mesiaci, v ktorom bol úver poskytnutý.“ Pokiaľ by aj odvolací súd akceptoval tvrdenie žalobcu, že ust. bodu 5.3. zmluvy o úvere stanovuje termín konečnej splatnosti úveru, údaj uvedený v bode 5.3. v spojení s bodom 5.2. zmluvy nemožno považovať za dostatočne určený termín konečnej splatnosti, keď tento vyžaduje od spotrebiteľa prácný výpočet pre zistenie termínu konečnej splatnosti úveru. V nadväznosti na čl.

5., bod 5.2. zmluvy, ktorý upravuje splatnosť jednotlivých splátok úveru tak, že „splátky sú splatné v 15. deň kalendárneho mesiaca, prvá splátka Úveru bude vykonaná v kalendárny mesiac nasledujúci po kalendárnom mesiaci, v ktorom bol Úver poskytnutý“ a bod 5.1. zmluvy, v zmysle ktorého sa klient zaväzuje splácať úver v celkom 120 splátkach, je údaj o termíne konečnej splatnosti úveru (ako aj termíne splatnosti poslednej splátky úveru) zavádzajúci, keď termín poslednej splátky úveru, t. j. konečná splatnosť úveru je vychádzajúci z čl. 5., bodu 5.3. zmluvy 120 mesiacov odo dňa podpisu zmluvy, t. j. pre termín konečnej splatnosti je rozhodujúci deň podpisu zmluvy, vychádzajúci z ust. čl. 5., bodu 5.1. zmluvy v spojení s bodom 5.2. zmluvy je však pre splatnosť poslednej splátky rozhodujúci deň poskytnutia úveru, nie deň podpisu zmluvy, keď prvá splátka úveru bude vykonaná v kalendárny mesiac nasledujúci po kalendárnom mesiaci, v ktorom bol úver poskytnutý. V prípade, ak by k poskytnutiu úveru došlo v iný mesiac než je mesiac podpisu zmluvy, posledná splátka by v zmysle bodu 5.1. zmluvy v spojení s bodom 5.2 zmluvy bola splatná až 15. dňa mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom bola zmluva podpísaná, teda medzi termínom konečnej splatnosti podľa bodu 5.3. zmluvy a termínom splatnosti poslednej 120. splátky, ktorý termín by mal byť logicky i termínom konečnej splatnosti, podľa bodu 5.2., 5.1. zmluvy by bol rozdiel 1 mesiac. Deň, kedy bude úver poskytnutý pritom pri podpise zmluvy nie je známy, keď v zmysle čl. 2. Poskytnutie Úveru, bodu 2.1. zmluvy síce banka poskytne peňažné prostriedky najneskôr do 3 dní od splnenia podmienok pre poskytnutie úveru stanovených úverovou zmluvou, v zmluve sa však už bližšie nešpecifikuje ktorý deň sa pokladá za deň splnenia podmienok pre poskytnutie úveru. Takéto dojednania úverovej zmluvy je potrebné vyhodnotiť ako vzájomne nekonzistentné, neurčité a nezrozumiteľné, čo má vplyv na ich platnosť. S poukazom na uvedený rozpor vyvolaný citovanými ustanoveniami zmluvy vo vzťahu k termínu splatnosti poslednej splátky a termínu konečnej splatnosti úveru potom neobstojí poukaz žalobcu na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci Home Credit c/a Klára Bíroová sp. zn. C-42/15 zo dňa 09. 11. 2016, ktorý vo vzťahu k termínom splatnosti jednotlivých splátok úveru síce nevyžaduje uvedenie konkrétneho dátumu, ale vyžaduje, aby podmienky zmluvy umožnili spotrebiteľovi bez ťažkostí identifikovať dátumy týchto splátok, analogicky v danom prípade termín konečnej splatnosti úveru, čo v prejednávanej veci s poukazom na uvedené splnené nie je.

14. Vychádzajúci z uvedeného nie je v danom prípade možné považovať uvedenie termínu konečnej splatnosti úveru v zmluve o úvere uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným za splnenie náležitostí požadovaných § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z., čo má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru poskytnutého žalobcom žalovanému ako správne konštatoval i súd prvej inštancie.

15. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že i keď Smernica Európskeho parlamentu a rady 2008/48/ES, ktorá predstavuje úplnú harmonizáciu práva v upravovanej oblasti, ktorú bola Slovenská republika povinná transponovať do svojho právneho poriadku, neuvádza ako jednu z požiadaviek i termín konečnej splatnosti úveru, a teda ide o údaj, ktorý zákon č. 129/2010 Z. z. (v znení účinnom do 30. 04. 2018) vyžadoval nad rámec smernice, je potrebné zdôrazniť, že smernice EÚ nemajú priamy účinok, teda nemôžu zakladať práva a povinnosti priamo sporovým stranám. Teória a prax Súdneho dvora EÚ vychádza z premisy, že v prípade nesprávnej transpozície smernice do vnútroštátneho právneho poriadku môže táto situácia viesť k použitiu tzv. eurokonformného výkladu vnútroštátnej normy (tzv. nepriamy účinok smernice), ktorý má však svoje medze. Súdny dvor medze nepriameho účinku smernice prehľadne zhrnul vo veci Adeneler C-212/04 zo dňa 04. júla 2006, keď uviedol, že „povinnosť vnútroštátneho sudcu odvolávať sa na obsah smernice pri výklade a uplatňovaní relevantných ustanovení vnútroštátneho práva je obmedzená všeobecnými zásadami práva, najmä právnou istotou a zákazom retroaktivity, a nemôže slúžiť ako základ pre výklad contra legem vnútroštátneho práva“. Vzhľadom na to, že znenie ust. § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, ktoré vyžaduje okrem uvedenia doby trvania zmluvy i uvedenie termínu konečnej splatnosti úveru je jednoznačné, je súd povinný aplikovať toto jednoznačné znenie zákona. Žalobcovi však ostáva zachované právo na uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej porušením komunitárneho práva, presnejšie porušením povinnosti včasnej, úplnej a správnej transpozície smernice, voči štátu. Pokiaľ žalobca v odvolaní poukazyval na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, je potrebné poukázať na to, že najvyšší súd sa v predmetných rozhodnutiach zaoberal možnosťou eurokonformného výkladu ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30. 04. 2018, pričom súd prvej inštancie svoje rozhodnutie v danom prípade založil na absencii údajov vyžadovaných ust. § 9 ods. 2 písm. f) cit. zákona.

16. Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností a záverov odvolací súd rozsudok okresného súdu v napadnutej časti, t. j. vo výroku, ktorým súd žalobu vo zvyšnej časti zamietol a výroku o trovách konania, vo vzťahu ku ktorému žalobca v odvolaní neprodukoval žiadne odvolacie námietky, keď pri rozhodnutí o trovách konania súd prvej inštancie správne aplikoval ust. § 255 ods. 2 C. s. p., podľa § 387 ods. 1 C. s. p. ako vecne správny potvrdil.

17. Vo zvyšnej časti (čo do výroku I., ktorým súd umožnil žalovanému uhradiť povinnosť uloženú skorším rozsudkom č. k. 25C/59/2016-95 zo dňa 31. 05. 2017 v splátkach), ktorá nebola napadnutá odvolaním žiadnej zo strán konania, ponechal odvolací súd rozsudok okresného súdu nedotknutý.

18. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 C. s. p. Úspešnou stranou odvolacieho konania bol žalovaný, a to v celom rozsahu, preto mu voči žalobcovi vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Nakoľko však žalovanému v odvolacom konaní preukázateľne žiadne trovy nevznikli, odvolací súd, vychádzajúc zo zásady hospodárnosti konania, žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (v dôsledku čoho nie je následne potrebné rozhodovať o výške trov odvolacieho konania podľa § 262 ods. 2 C. s. p., ktorá v danom prípade predstavuje 0,- eur).

19. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1, 2 C. s. p.)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 C. s. p.)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 C. s. p.)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 C. s. p.)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 C. s. p.)